

[Jens Peter Jensen (Sorø amt).]

mæglingforslag, der kunne ophøjes til lov. Men der foreligger ikke et sådant mæglingforslag, og forligsmandens såkaldt ultimative skitse kan ikke anvendes i et sådant øjemed. Jeg forstår ikke, at den ærede socialdemokratiske ordfører, tidligere arbejdsminister, her vil stå og ringe med klokken om, at den skitse jo godt kunne bruges. Hr. Erling Dinesen ved, at en sådan skitse ikke må fjernes fra forligsinstitutionen, end ikke til folketinget. Jeg skal føje til, at hvis denne skitse i øvrigt havde udviklet sig til et mæglingforslag, som blev forkastet, ville det have været temmelig betænkeligt for folketinget at ophøje det til lov. Hvorfor? Fordi et sådant mæglingforslag ville gå væsentligt videre end de aftaler, der er truffet, og de mæglingforslag, der er vedtaget på det store arbejdsmarked. Det er jo det, der er årsagen til, at ikke begge parter kunne anbefale mæglingforslaget. Det ville have været betænkeligt for folketinget at gøre til lov, at man kunne gå videre end det, de øvrige parter havde forhandlet sig til rette om. Hvordan mon en tidligere arbejdsminister forestiller sig at forligsinstitutionens muligheder i fremtiden ville være, hvis man bar sig sådan ad?

Det er min opfattelse, at de politiske indgreb over for arbejdskonflikter bør foretages, enten før en arbejdsstandsning er en realitet, eller også så sent, at virkningerne af en konflikt er blevet åbenbare for den store offentlighed. Men jeg føjer til, at den sag, vi beskæftiger os med i dag, adskiller sig fra arbejdskonflikter på mange områder, vel ikke formelt, men reelt. Der er langt stærkere følelser knyttet til en standsning af levnedsmiddelproduktionen og til, at allerede fremstillede levnedsmidler går til spilde, end tilfældet er, når der er tale om måske at standse nogle maskinfabrikker. Det er mit skøn, at det vil være klogest af folketinget at søge gennemført en løsning hurtigst muligt. Det klogeste ville være at skabe en løsning, inden arbejdsstandsninger er blevet en realitet. Er konflikten først brudt ud, bliver hele situationen straks mere betændt.

Ad mærkelige kanaler er det bragt frem for offentligheden, at venstre skulle være imod en hurtig løsning. Jeg kan på mit

partis vegne udtale, at sådanne meddelelser savner ethvert grundlag. Venstre ønsker den hurtigst mulige løsning og vil ikke spare sig nogen anstrengelse for at fremme lovforslagets vedtagelse. Det har i tidligere situationer af den karakter, som nu foreligger, været muligt at handle hurtigere, end de foreløbige rammer for sagens behandling betinger, og det er op til folketingets partier at tilkendegive og afgøre, om sagens løsning bør fremmes.

Jeg hørte tydeligt den socialdemokratiske ordfører sige, at dette lovforslag kan man ikke stemme for. Må jeg spørge: hvad kan man så? Har man noget andet at stille op, eller vil man bare stemme imod? Må jeg spørge direkte: ønsker man, at konflikten skal forhindres igennem et lovmæssigt indgreb af den ene eller anden art, eller ønsker man det ikke? Det kan for de videre forhandlinger være ganske praktisk at vide.

Jeg anbefaler, at vi tager os sammen til at træffe en hurtig beslutning, og i denne sammenhæng vil jeg sige, at det af befolkningen i by og på land vil blive opfattet som noget ejendommeligt, at vi arbejder så langsomt, at konflikter etableres, når det dog er meningen, at vi vil standse eller forhindre dem. Lad os derfor afstå fra alt for mange Christiansborgsnørklerier i denne sag. Offentligheden har nemlig et ganske klart blik for, hvad realiteterne i denne sag er.

Jeg vil understrege, at det foreliggende lovforslag er neutralt i forhold til stridens parter. Det tager ikke standpunkt for den ene eller imod den anden. Det er i overensstemmelse med den hidtidige praksis, vi har haft her i folketinget. Og det er aldeles urigtigt, når den socialdemokratiske ordfører siger, at der er tale om ensidighed, at der er tale om at straffe arbejderne med tvang og vold og gift. Med den socialdemokratiske ordførers fortid vil jeg gerne sige til ham i en vending, der kan forstås, at den melodi dér, den er der ingen klang i, end ikke til en måske allerede skrevet 1. maj-tale.

Endelig skal jeg sige, at gennemførelse af lovforslaget betyder en faktisk ophævelse af den gennem mange år praktiserede sammenkædning af overenskomstforhandlinger og mere politisk-økonomisk betonedede forhandlinger landbrug og regering imellem.